

Posudek na diplomovou práci Ivany Lobotkové
Cese smlouvy- Srovnávací studie

Autorka si klade za cíl „podat detailní analýzu tuzemské právní úpravy postoupení smlouvy v kontextu jiných forem změn závazkových vztahů a na základě komparace s právní úpravou vybraných zahraničních právních řádů tuzemskou právní úpravu kriticky zhodnotit“.

Již na tomto místě lze uvést, že svůj cíl dokonale splnila. Při zpracování použila zejména metodu analyticko deskriptivní, komparativní a syntetickou. Zaslíbený výklad o obligaci jako pevném právním poutu (*vinculum iuris*), s kterým přichází římské právo doznává změn v následné možnosti postoupení pohledávky, převzetí dluhu, novace, aby v polovině dvacátého století byla v právu zohledněna i právní praxe umožňující cesi smlouvy. Jde o instrument, který se musí bytostně přičítat klasickému romanistovi, nicméně je kuriozitou historického vývoje, že tento právní prostředek vznikl právě v Itálii. Příčiny jeho vzniku sice autorka podrobněji nepopisuje a omezuje se na konstatování, že potřeba jeho existence se váže k obchodování na komoditní burze. Čtenář si může představit, že v rámci obchodování komoditami se každý snaží uzavřít jakoukoliv smlouvu a následně dochází k výměně „právního postavení stran“ podle opravdového zájmu a zaměření jednotlivých obchodníků.

Práce je napsána s výbornou znalostí relevantní literatury i judikatury zejména italských soudů.

Komplexní pohled autorky je umocněn i jejím srovnáním tuzemské právní úpravy s italským a nizozemským občanským zákoníkem; stranou její pozornosti nezůstává ani pohled na nadnárodní akademické iniciativy typu PECL, CEC, DCFR. V té souvislosti mě zaujal výklad na s. 46 ohledně portugalské právní úpravy, která připouští „uzavření smlouvy na osobu nominanta“. Jde vůbec o smlouvu, když smlouva (spíše se chce říci návrh smlouvy) bude uzavřena bez uvedení jména kontrahenta ?

Systematika diplomové práce je promyšlená, styl elegantní, kritické postřehy jsou dobře argumentovány.

Většina tuzemské odborné veřejnosti s překvapením sleduje možnost cedovat smlouvu rubropisem včetně možnosti užití blankoindosamentu, tj. možnosti, která se v právních řádech připouští jen nepravidelně. Komentářové výklady jsou k této otázce relativně kritické. Stejně tak vzbuzuje pochybnost současná právní úprava připouštějící postoupit smlouvu v každé fázi plnění avšak před splněním (§ 1895 odst. 1). Autorka sice v této české právní úpravě spatřuje přednost a pokrok ve srovnání s inspirační úpravou italskou, neopomenula však v té souvislosti i požadavek právní jistoty smluvních stran ? A jak naložit s principem „*Pacta sunt servanda*“?

Diplomantka přilehavě uvádí, že i předchozí právní úprava (OZ 1964) umožňovala postoupení smlouvy formou nepojmenované smlouvy, výstižný je i odkaz na úpravu postoupení smlouvy nájemní a smluv pracovních.

Uzavírám, že oponovaná diplomová práce představuje mimořádně zdařilé zpracování zvoleného tématu a prokazuje výbornou erudici autorky.

S ohledem na to, že diplomová práce Ivany Lobotkové splnila kritéria vyžadovaná pro tento druh prací, doporučuji její obhajobu.

Předběžná klasifikace : výborně

V Praze dne 30.4.2015

Prof.JUDr. Jan Dvořák, CSc.